

Dragoș Nicolae COSTESCU

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului - aprilie-iunie 2016 -

Dreptul la un proces echitabil

Art. 6 din Convenție

Cameră, Hotărârea din 3 mai 2016

Letinčić c. Croației

Situația de fapt

Reclamantul, născut în 1988, locuiește la Zagreb. În anul 1993, tatăl reclamantului, veteran de război, a ucis-o pe mama acestuia și pe părinții săi, iar ulterior s-a sinucis.

În anul 1996, reclamantul, reprezentat de bunica sa, a solicitat o alocație familială pentru invaliditate, susținând că sinuciderea tatălui său a fost o consecință a tulburării mintale cauzate de participarea sa la război.

După mai multe proceduri administrative și jurisdicționale, cererea reclamantului a fost analizată și, la 8 noiembrie 2005, Oficiul din Zagreb (Zagreb Office) a emis o decizie de respingere a solicitării cu motivarea că nimic din materialele disponibile în dosarul administrativ nu demonstra că decesul tatălui său a fost rezultatul participării acestuia în război.

Urmare a contestației formulate de reclamant, Ministerul Sănătății și Asistenței Sociale a dispus autorității regionale să clarifice existența unei legături între sinuciderea tatălui reclamantului și participarea acestuia la război, scop în care să solicite un raport de expertiză unui expert din cadrul instituției medicale competente și să obțină declarații relevante de martori referitor la aceste aspecte.

Conform acestor îndrumări, autoritatea administrativă locală a solicitat efectuarea unei expertize medicale către Clinica de Psihiatrie din cadrul Spitalului Clinic Dubrava, Centrul de Referință al Ministerului Sănătății și Asistenței Sociale pentru Tulburări Induse de Stres, Centrul Regional pentru Psihotraume din Zagreb, o instituție publică de asistență medicală autorizată de lege să ofere opinii de specialitate asupra problemelor referitoare la tulburările psihiatrice ale veteranilor de război. Într-un raport de expertiză din 10 iunie 2007, Centrul a conchis, pe baza rapoartelor medicale disponibile și a declarațiilor martorilor, că tatăl reclamantului nu a dezvoltat niciun simptom care să conducă la un diagnostic psihiatric în legătură cu participarea sa la război și că sinuciderea acestuia nu putea fi legată de serviciul militar în timpul războiului. Raportul nu a fost comunicat reclamantului.

Astfel, la 26 septembrie 2007, Oficiul din Zagreb a respins cererea reclamantului, făcând referire la raportul de expertiză efectuat de Centru, reclamantul formulând o contestație administrativă împotriva acestei decizii la Ministerul Sănătății și Asistenței Sociale, susținând, între altele, că raportul ar fi trebuit să îi fi fost comunicat și că ar trebui să se efectueze o altă expertiză, de un expert în psihiatrie aflat pe lista de experți permanenți ai instanțelor, întrucât raportul prezentat de Centru generează probleme de independență a acestuia. La 2 aprilie 2008, Ministerul a respins contestația, cu motivarea că raportul de expertiză realizat de Centru era concludent.

Reclamantul a formulat contestație și împotriva acestei hotărâri, adresată instanței administrative, solicitând soluționarea fondului cererii sale, iar nu retrimiteră la autoritatea administrativă. Acesta a susținut, pe de-o parte, că Ministerul nu a răspuns în concret motivelor contestației sale, rezumându-se la a reitera susținerile autorității administrative locale, iar, pe de altă parte, că raportul de expertiză prezentat de Centru era superficial și ilogic, de vreme ce nu se stabiliseră obiective referitoare la toate aspectele evenimentelor, cum ar fi tripla crimă comisă de tatăl său, și că, potrivit art. 191 din Legea contenciosului administrativ, trebuia să se dispună efectuarea unei noi expertize, de un expert înscris în lista experților judiciari permanenți în specialitatea psihiatrie.

La 4 decembrie 2008, instanța administrativă a respins contestația ca nefondată. Între altele, instanța a reținut că autoritatea administrativă a respectat îndrumările anterioare ale instanțelor și a solicitat efectuarea unei expertize de către Centru și de asemenea că nu este necesară analiza aspectelor referitoare la tripla crimă, întrucât un asemenea act criminal nu poate constitui o bază pentru stabilirea unei legături între decesul veteranului de război și participarea sa în război.

Astfel, la 18 februarie 2009, reclamantul s-a adresat cu o plângere Curții Constituționale, susținând că dreptul său la un proces echitabil a fost încălcat, întrucât instituțiile administrative și instanța administrativă au ignorat cererile sale de a fi desemnat un expert din rândul experților judiciari și nu a avut nici posibilitatea de a participa la alegerea experților. La 27 mai 2010 Curtea Constituțională a respins plângerea, ca vădit nefondată.

În aceste condiții reclamantul s-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului pentru încălcarea dreptului său la un proces echitabil.

Motivarea și soluția Curții

Instanța europeană a reiterat faptul că deciziile unei autorități administrative sau ale altor autorități, care nu îndeplinesc ele însele cerințele art. 6 din Convenție, trebuie să facă obiectul unui control subsecvent al unui organ judiciar care are jurisdicție deplină, arătând de asemenea că art. 6 parag. 1 din Convenție obligă instanța să realizeze o examinare corespunzătoare a susținerilor, argumentelor și probelor prezentate de părți, fără a aduce atingere dreptului său de a evalua dacă acestea sunt relevante pentru hotărârea sa. Art. 6 parag. 1 din Convenție include principiul egalității de arme, care, cu privire litigiile care vizează interese private opuse, implică oferirea fiecărei părți a posibilității rezonabile de a-și prezenta cauza, incluzând probele propuse, în condiții care să nu îl pună într-un dezavantaj substanțial față de opo-nentul său. În plus, conceptul de proces echitabil implică dreptul la o procedură contradictorie, în cadrul căreia părțile trebuie să aibă posibilitatea nu doar de a face cunoscută orice probă necesară pentru susținerea poziției sale, dar și de a cunoaște toate probele prezentate.

În privința expertizei, Curtea a arătat că regulile de admisibilitate a acestei probe nu trebuie să lipsească partea de posibilitatea de a o contesta în mod efectiv. Astfel, atunci când un expert este numit de instanță, părțile trebuie să aibă posibilitatea în toate cazurile să asiste la audierile efectuate de acesta sau să li se prezinte documentele pe care expertul le are în vedere. Ceea ce este esențial în opinia Curții este ca părțile să poată participa în mod adecvat la procedurile derulate în fața instanței.

În opinia Curții, mai trebuie reținut că art. 6 parag. 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil în fața unui „tribunal” independent și imparțial, însă nu impune în mod expres ca un expert audiat de instanță să îndeplinească aceleași cerințe. Totuși, în jurispru-

dența sa, Curtea a recunoscut că lipsa de neutralitate a unui expert desemnat de instanță poate, în anumite circumstanțe, să dea naștere unei încălcări a principiului egalității de arme.

Instanța europeană a reținut că, în scopul de a soluționa cererea reclamantului, raportul de expertiză efectuat de Centru a avut un rol decisiv în analiza fondului cererii reclamantului, astfel cum a reținut și instanța administrativă. Curtea a observat în continuare că Centrul, ca instituție medicală publică, este un organism de referință desemnat de Minister și reprezintă una dintre mai multe instituții medicale din Croația care au dreptul exclusiv de a emite opinii de specialitate asupra unor probleme referitoare la afecțiuni ale veteranilor de război în cauze privind drepturile de asistență socială ale acestora. Astfel, autoritățile administrative competente nu au posibilitatea de a obține o evaluare a situației din partea unei alte instituții sau a unui alt expert, iar concluziile organismului de referință autorizat sunt obligatorii pentru acestea. Totuși, așa cum s-a întâmplat în prezenta cauză, deseori Ministerul și agențiile sale se află în conflict cu persoane fizice asupra existenței unor drepturi legate de afecțiunile veteranilor de război. Litigiile de acest tip sunt soluționate de instanța administrativă competentă care trebuie să aibă în vedere raportul de expertiză realizat de Centru pentru a pronunța hotărârea.

Curtea a reținut recent, în cauza *Korošec c. Sloveniei*, că, deși opiniile instituțiilor competente să ofere expertize într-o anumită problemă nu sunt dispuse de instanțele naționale, atunci când aceste opinii sunt tratate ca opinii ale unui expert într-o procedură prealabilă administrativă și, practic, sunt privite de instanțe ca expertize medicale, se vor pune aceleași probleme privind imparțialitatea ca și în cazul experților numiți de instanță. În acest sens, Curtea a reiterat concluziile sale, în sensul că art. 6 par. 1 din Convenție nu împiedică instanțele naționale să se bazeze pe opinia de specialitate exprimată de un organism specializat pentru a soluționa litigiul cu care sunt sesizate, atunci când natura problemei litigioase examinate impune această procedură, însă trebuie să fie avute în vedere exigențele neutralității aplicabile unui expert desemnat de instanță, să fie respectat principiul contradictorialității în privința procedurii derulate în fața instanței, iar reclamantul să fie plasat pe o poziție de egalitate cu adversarul său, respectiv statul, în acord cu principiul egalității de arme.

Astfel, cu privire la problema neutralității experților care au întocmit raportul Centrului, Curtea observă că este de înțeles să se nască îndoieli în mintea reclamantului în legătură cu imparțialitatea acestora, având în vedere că ei erau angajați ai Centrului, care fusese desemnat de Minister, oponentul său în procedurile administrative în discuție, să întocmească raportul de expertiză asupra problemei în litigiu. În opinia Curții, în sine, faptul că un expert este angajat într-o instituție medicală publică, special desemnată să ofere rapoarte de expertiză asupra unei probleme particulare și finanțată din bugetul de stat, cum este cazul Centrului, nu justifică prin el însuși teama că experții angajați într-o astfel de instituție nu vor fi capabili să se comporte în mod neutru și imparțial. Oricum, Curtea arată că nu pierde din vedere faptul că instituțiile administrative competente nu aveau nicio posibilitate de a obține o evaluare a situației de alt organism de specialitate sau alt expert, iar constatările Centrului erau obligatorii din punct de vedere legal pentru acestea. De asemenea, are în vedere că, deși instanța administrativă era liberă să reexamineze constatările Centrului și să ajungă la o concluzie diferită pe fondul cauzei, raportul Centrului avea o relevanță decisivă pentru hotărârea pronunțată în cauză, mai ales că un domeniu medical nu face parte din cunoștințele judecătorilor.

Instanța europeană notează că reclamantul a fost exclus din procedura de solicitare și obținere a raportului de expertiză din partea Centrului și a cunoscut conținutul acestuia numai după adoptarea deciziei de către Oficiul din Zagreb, prin care i s-a respins cererea. În aceste

circumstanțe, având în vedere că Centrului i s-a solicitat să răspundă unei probleme care era identică cu cea asupra căreia instituția administrativă trebuia să se pronunțe, respectiv dacă sinuciderea tatălui reclamantului a fost asociată cu participarea în război, Curtea a concluzionat că poziția reclamantului în cadrul procedurii a fost serios afectată în acest mod, acesta neavând posibilitatea de a exprima un punct de vedere cu privire la documentele luate în considerare de experți și nici posibilitatea de a interoga martorii care au depus mărturie în fața autorității administrative. În plus, având în vedere că litigiul presupunea o evaluare complexă a consecințelor psihologice ale participării tatălui reclamantului în război, iar concluziile Centrului au fost limitate la situația de fapt, care a rezultat din materialele ce i-au fost prezentate, Curtea a arătat că are dificultăți în a accepta că instanța administrativă a avut informații suficiente pentru a adopta această concluzie.

În opinia Curții, rezultă astfel că instanța administrativă, judecând în ultimă instanță ca organism judiciar care avea deplină jurisdicție, putând analiza toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, nu a reușit să abordeze în mod critic și să remedieze deficiențele procedurale în legătură cu excluderea reclamantului din procesul de solicitare și obținere a raportului de expertiză. În aceste circumstanțe, fiind astfel încălcat art. 6 parag. 1 din Convenție.

Dreptul la viață. Interzicerea discriminării

Art. 2 și 14 din Convenție

Cameră, Hotărârea din 28 iunie 2016

Halime Kilic c. Turciei

Situația de fapt

Reclamanta s-a născut în 1940 și locuiește în Diyarbakir. La data de 7 noiembrie 2008, fiica sa, Fatma Babatlı, a fost ucisă de soțul ei, S.B., care s-a sinucis. Fatma Babatlı a fost mama a șapte copii, toți minori la momentul faptelor.

La 16 iulie 2008, fiica ei, Fatma Babatlı a depus o plângere împotriva soțului ei (S.B.), spunând că are șapte copii și că a fost agresată în mod repetat de către soțul ei. Ea a solicitat aplicarea măsurilor de protecție prevăzute de Legea privind protecția familiei și evacuarea soțului ei din domiciliu. La 18 iulie 2008, instanța a emis ordin de protecție prin care a dispus, printre altele, evacuarea lui S.B. din domiciliul conjugal, interzicându-i orice comportament violent față de soția sa.

La 26 iulie și 20 octombrie 2008, Fatma Babatlı a depus noi plângeri privind violența în familie. Instanța a emis încă două interdicții, parchetul solicitând ca S.B. să fie arestat preventiv, însă instanța a respins cererea. Ulterior, Fatma Babatlı a solicitat procurorului asistență de urgență, reclamând că soțul a răpit doi dintre copii și a amenințat cu moartea. Astfel, a depus a patra plângere. La 7 noiembrie 2008, Fatma Babatlı a fost ucisă de soț prin împușcare.

Astfel, în ianuarie 2009, reclamanta, mama Fatmei, a depus o plângere la parchet pentru o încălcare a îndatoririlor autorităților și solicitând identificarea și urmărirea penală a funcționarilor care, în ciuda plângerilor fiicei sale, nu au efectuat o anchetă eficientă și ale cărei deficiențe au avut ca rezultat moartea fiicei sale. Procurorul a emis o decizie de încetare a procedurii. Dna Kılıç a contestat fără succes această decizie, la 4 aprilie 2011 Curtea cu juri apreciind decizia procurorului din 2 februarie 2011 drept conformă cu legea.

Astfel, dna Kılıç s-a adresat Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta s-a plâns că autoritățile naționale nu au protejat viața fiicei sale, printre altele, prin faptul că nu au asigurat respectarea ordinelor emise de instanță împotriva lui S.B.; că autoritățile naționale nu au efectuat o anchetă efectivă și nu i-au protejat fiica; că procedura în cazul fiicei sale nu a fost echitabilă, și, de asemenea, s-a plâns de lipsa unor căi de atac eficiente, capabile să-i protejeze fiica, susținând că plângerea depusă de ea în urma morții fiicei sale, cu scopul de a atrage atenția asupra responsabilității funcționarilor publici, a avut ca rezultat o decizie de încetare a procedurii. Invocând, de asemenea, art. 14 (interzicerea discriminării), dna Kılıç a susținut că faptele reclamate în temeiul art. 2 (dreptul la viață) au avut loc pentru că fiica ei era femeie și că ginerele său nu a fost arestat pentru că era un caz de violență în familie.

Motivarea și soluția Curții

Cu privire la dreptul la viață (art. 2 din Convenție)

Instanța europeană a notat că Fatma Babatlı a sesizat autoritățile de patru ori solicitând protecție, precizând de fiecare dată că se temea pentru viața ei și a copiilor. Deși instanța a emis trei ordine de protecție și interdicții, acestea s-au dovedit a fi ineficiente în furnizarea protecției. Cu toate că măsurile de protecție în cazul violenței domestice sunt concepute pentru a oferi un răspuns rapid la o situație periculoasă, a durat 19 zile ca primul ordin de protecție să fie pus în aplicare și opt săptămâni pentru al doilea. Aceste întârzieri nu au făcut decât să o lipsească pe Fatma Babatlı de beneficiul măsurii de protecție imediată, în ciuda a cât de necesară era o astfel de măsură în situația ei.

De asemenea, Curtea a constatat că eficacitatea măsurilor de protecție ar putea fi garantată doar prin mecanisme de control adecvate, însă abia la data de 8 octombrie 2008, când S.B. a fost reținut de către poliție, în a cărui posesie s-au găsit două cuțite, procurorul a solicitat arestarea sa. Mai mult decât atât, în timp ce S.B. reprezenta în mod clar un pericol, instanța penală a refuzat să admită cererea parchetului de a-l plasa în arest preventiv, fără a evalua riscurile pentru Fatma Babatlı, S.B. fiind astfel eliberat fără ca nicio măsură practică să fie luată pentru a proteja viața Fatmei Babatlı, în ciuda faptului că era clar că ordinele emise de instanța civilă nu au avut niciun efect de descurajare asupra lui.

De asemenea, Curtea a observat că, deși Legea nr. 4320 prevedea o pedeapsă privativă de libertate în cazul nerespectării interdicțiilor impuse, S.B. nu a fost urmărit în mod eficient în această privință. Prin urmare, Curtea a considerat că nepedepsirea lui S.B. pentru neconformarea ordinelor judecătorești le-au lipsit pe acestea de orice eficiență, creând astfel o situație în care S.B. putea continua agresarea soției sale. Instanța europeană a luat act de aprecierile contradictorii ale părților în ceea ce privește posibilitatea Fatmei Babatlı de a căuta refugiu cu cei șapte copii într-un adăpost, notând numărul redus de adăposturi pentru femei în Turcia la momentul respectiv; în plus nici procurorul, nici ofițerii de poliție nu au o informat-o sau îndrumat-o pe aceasta către un adăpost adaptat nevoilor ei. În opinia Curții, autoritățile naționale aveau obligația de a ține seama de situația psihologică, fizică și materială deosebit de precară și vulnerabilă în care Fatma Babatlı se găsea și să-i ofere sprijin în mod corespunzător.

În ceea ce privește afirmația doamnei Kılıç, conform căreia răspunderea penală a funcționarilor publici în cazul morții fiicei sale nu a fost stabilită, Curtea a reiterat caracterul plângerilor doamnei Kılıç sub aspectul material al art. 2 din Convenție și constatările la care a ajuns în această privință. Din acestea reiese că procedura națională nu a corespuns cerințelor art. 2 din Convenție. Astfel, rezultă că a existat o încălcare a art. 2 din Convenție.

Interzicerea discriminării (art. 14) coroborat cu dreptul la viață (art. 2)

Instanța europeană a notat faptul că Fatma Babatlı a fost agresată și amenințată cu moartea de către soț în mod repetat și că autoritățile naționale au fost informate. Curtea a reiterat concluziile sale în ceea ce privește nefurnizarea de către autoritățile naționale a unei protecții eficiente dnei Babatlı și impunitatea acordată soțului.

În opinia Curții, impunitatea reflectă negarea intenționată din partea autorităților naționale a gravității incidentelor de violență în familie, precum și a vulnerabilității deosebite a victimelor violenței. Trecând în mod repetat peste actele de violență și peste amenințările cu moartea la adresa Fatmei Babatlı, autoritățile naționale au creat un climat propice violenței în familie.

Curtea a considerat că este inacceptabil faptul ca victima să fie lăsată fără resurse sau protecție atunci când se confruntă cu violența soțului, apreciind astfel că a fost încălcat art. 14 din Convenție coroborat cu art. 2.

Libertatea de exprimare

Art. 10 din Convenție

Cameră, Hotărârea din 28 iunie 2016

Radobuljac c. Croației

Situația de fapt

Reclamantul, dl. Radobuljac, s-a născut în 1963 și locuiește la Zagreb. În calitate de avocat în cadrul unui proces civil având ca obiect plata unei sume de bani, acesta nu a putut participa la una dintre ședințele în cauză – care a avut loc în decembrie 2009 – pentru că i se defectase mașina.

Judecătorul a hotărât să suspende judecarea cauzei timp de trei luni. Dl. Radobuljac a depus apoi un recurs în numele clientului său prin care contesta decizia judecătorului pe motiv că una dintre condițiile legale pentru suspendarea procedurii nu ar fi fost îndeplinită, și anume că partea adversă nu a cerut suspendarea. El a explicat de ce nu a putut să participe la ședință și, de asemenea, a făcut referire la conduita anterioară a judecătorului în proces, pe care o descria ca inacceptabilă și a declarat că ședințele până în acel moment au fost lipsite de substanță.

Pe 13 ianuarie 2010, același judecător care a luat decizia de a suspenda procesul l-a amendat pe dl Radobuljac cu 1500 kune croate pentru declarațiile făcute în recurs, pe care le-a apreciat ca reprezentând o insultă gravă față de instanța de judecată, cât și față de judecător. Dl. Radobuljac a făcut recurs împotriva acestei decizii, susținând că afirmațiile sale nu erau ofensatoare în niciun fel, ci reprezentau simple critici asupra ineficienței instanței. Recursul a fost respins pe 7 iulie 2010, tribunalul apreciind că declarațiile sale au trecut dincolo de limitele rolului de avocat în cadrul unei proceduri judiciare. La data de 17 august 2010, reclamantul s-a adresat cu o plângere Curții Constituționale, invocând art. 38 din Constituția croată. Plângerea a fost respinsă ca inadmisibilă la data de 27 ianuarie 2011.

Invocând art. 10 (libertatea de exprimare), dl. Radobuljac s-a plâns cu privire la decizia de a-l amenda pentru sfidarea curții, subliniind că el a criticat doar comportamentul judecătorului într-un caz particular și nu a făcut nicio aluzie la sistemul judiciar în ansamblul său.

Motivarea și soluția Curții

Instanța notează în primul rând că remarcile, care au fost considerate ca fiind ofensatoare de către judecător în decizia din 13 ianuarie 2010, au fost efectuate de reclamant în cadrul unei proceduri judiciare; el a acționat în calitate sa de avocat, iar remarcile sale au fost într-un anumit context în conexiune cu aceste proceduri. Mai mult decât atât, observațiile au fost transmise în cadrul unui recurs, cale de atac împotriva unei decizii de suspendare contrară intereselor clientului său prin întârzierea procedurii timp de trei luni.

Cu alte cuvinte, au fost făcute într-un cadru în care era firesc ca drepturile clientului său să fie apărate cu fermitate, mai ales că instanța nu respectase regulile de procedura civilă, suspendând cauza, acest lucru nefiind solicitat de părți. Prin urmare, remarcile au fost limitate la sala de judecată. În mod contrar susținerilor Guvernului, nu a fost un atac deschis și general asupra autorității sistemului judiciar. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că este greu de acceptat argumentul Guvernului că unicul scop al remarcilor reclamantului a fost de a discreditat în mod public judecătorul.

În ceea ce privește argumentul Guvernului că remarcile reclamantului nu au fost relevante și constructive, întrucât făceau referire la modul în care judecătorul a condus procesul până în la momentul respectiv, Curtea consideră că reclamantul le-ar fi putut considera importante coroborării cu argumentul său că judecătorul în cauză a suspendat procedura, chiar dacă cealaltă parte nu i-a cerut să facă acest lucru. Astfel, instanța europeană nu este convinsă că observațiile reclamantului – pe baza cărora instanțele naționale l-au amendat pentru sfidarea curții – erau insultătoare. Comentariile sale au vizat modul în care judecătorul conducea procesul și, prin urmare, în ciuda argumentelor contrare ale Guvernului, au fost strict limitate la performanța judecătorului în cazul clientului său și deosebite de critica concentrându-se pe calitățile sale generale, profesionale sau altele.

În plus, caracterul echitabil al procesului și garanțiile procedurale oferite sunt factori care trebuie luați în considerare atunci când se evaluează proporționalitatea ingerinței în libertatea de exprimare garantată de art. 10 din Convenție, în opinia Curții. În această privință, Curtea nu poate ignora complet faptul că decizia de a amenda reclamantul a aparținut aceluiași judecător, care s-a simțit personal jignit de remarcile reclamantului. De asemenea, nu se poate ignora complet faptul că Asociația Croată a Barourilor nu a considerat că este necesar să inițieze procedura disciplinară împotriva reclamantului.

Instanța europeană reiterează de asemenea faptul că libertatea de exprimare constituie o garanție indispensabilă exercitării profesiei de avocat.

Toți acești factori permit Curții să concluzioneze că instanțele naționale nu au reușit să găsească un echilibru între necesitatea de a proteja autoritatea sistemului judiciar și necesitatea de a proteja libertatea de exprimare a reclamantului. Rezultă că nu a existat nicio „nevoie socială imperioasă” pentru a limita libertatea de exprimare a reclamantului și că autoritățile naționale nu au furnizat motive „pertinente și suficiente” pentru a justifica o astfel de restricție, iar reclamantul nu a depășit limitele criticii acceptabile. Astfel, ingerința în cauză nu poate fi considerată ca fiind „necesară într-o societate democratică”, fiind încălcat art. 10 din Convenție.